

Sranná tvorba

Rohlík

21. 12. 2012

Na kalendáři konec
A ty nestihneš už nic
Sutanu žehlíme pláčem
však jen svým karabáčem
s radostí i pláčem
Se starostmi usínáme
S radostí umíráme
Z ostudy žijem
nejsme žádné zmije
jen chlap co tě zbije
Milovat tě bude
Harpyje, ty osude!
Mumie, sádlo, mumie
a odraz tvůj...
V zrcadle svých snů
do posledních hodin dnů
Já už nechci!
chtění-nutkání duše
Nashledanou suše.

-- D.A.R. ke konci světa

Na dětském hřišti děti si hrály,
jak šel rok za rokem furt dospívaly.
Někdo měl rodinu a vlastní děti,
někdo zas chorobu s vidinou smrti.
Tak to šlo dokola po stovky roků,
z přítele nepřítel, smír dávných soků.
Na dětském hřišti chlapi si hráli,
s flaškou v ruce na život nadávali.

Jednou takhle v neděli
byl sem pěkně v prdeli
dělal jsem si ostudu
já už chlastat nebudu...

V hlavě zmatek,
mozek v sudu.
Víkendy jsou pro ostudu.
Sedím doma a jsem sám,
dneska radši nechlastám.

měl jsem zase nutkání
já chtěl jsem se zas opít
však to mi rozum zabrání
radši GAMBRINUS nepít
dneska něco namakám
páč zítra už je pátek
to totiž dřív uteču
užívat si hrátek
víkend to je
svoboda
víno
pivo
HOSPODA

Ať už jsi chudý a nebo bohatý,
vždy je tu něco co má on a ne ty.
Ať je to láska, ať je to byt,
vždycky to může v mžiku ztratit.
Nejlepší věci snadno se rozbíjí,
a jejich absence člověka ubíjí.
Život jen nedává, život i bere,
někdy ti nadělí, jindy nasere.
A tak s tím počítej, snaž se být silný.
nic si nevyčítej, buď neomylný.

Má jemná duše básníka mě ke svobodě táhne,
a sotva jsem se uvázal, tak čekám kdy mi zahne.
Má strohá duše opilce mě do hospody táhne,
a sotva co jsme dopili tě k další flašce stáhne.
Má smutná duše zhýralce mě k sebevraždě táhne,
a sotva dospět stačil jsem, tak ta duše chřadne.

Na širém poli,
tam pod topoly.
Kde pivo teče...

Pase se kráva,
pase se vůl.
A nám se čas vleče...

To už tak bývá, když je mi zima,
musím se obléci, mít za ušima.
To už tak bývá, když chci spát,
musím to překonat, dál pracovat.
To už tak bývá, když venku prší,
musím to pochopit, flóře to sluší.
To už tak bývá, když řadí krize.
musím se uskromnit, nejsou peníze.
To už tak bývá, když lidé jsou slepí,
musím být ten, co facku jim vlepí.
To už tak bývá, když lásky není,
musím jen doufat, že se to změní.

Lidský život
je buržoazní
natolik, že i
vařené kuře
má jméno

Viděl jsem paní jak brečela,
pohřbila syna, či manžela?
A pohled dcery prázdný byl,
opodál zasmál se ten co pil.
Pak matka řekla "to už je život",
zmateným úsměvem ukryla vzlykot.
Pak jsem se podíval na kolo,
to hovno smrdělo okolo.... fuj.

Tolerance, pochopení, solidární společnost,
tohleto tu totiž není, vládne nám pohodlnost.
Nitky mezi vrstvama, stát bezostyšně trhá,
jeden míří do Evropy, jinej zpátky na strom zdrhá.

On si dneska kde kdo myslí, jak je důležitéj,
a jak mu má políbit, prdel somrák zlítej.
Přitom všichni dobře víme, že chudej bývá hrdina,
a že silná komunita lepší je jak rodina.

Nebijte mě prosím, vždyť já jsem ještě mladý.
jednou získám snad i Paroubkovy vnady.
Neplivejte na mě, vždyť nepřenáším nemoce,
jednou jako Kalousek já budu slavit Vánoce.
Nechte moje slova, vždyť ty jsou jako vánek,
jednou se snad polepším, budu jak Topolánek.

Černá jízda do práce,
není žádná legrace.
Revizoři zuby cení,
není času na sezení.

A tak stojím, z okna zírám,
v kapse lístek strachy svírám.
Ale platit? Tak to ne!
Najdu díru v zákoně.

DPP a ROPID vymýšlejí novoty,
než by radši zlevnili, pošlou na nás kokoty.
Přitom prej furt krize řadí,
oni nejsou kamarádi... ne ne.

Stavím si svůj hrad z písku,
nějak se mi to nedaří.
Závidím lidem nablízku,
jáci jsou výteční stavaři.

Není to zrovna nic snadného,
když ostatní po tom tvém šlapou.
Nadšením z hradu krásného,
druhého vůbec nechápou.

Až jednou ten hrad dostavím,
slibuju že pozor si dám.
Abych ho nebořil ostatním,
když svoje štěstí už mám.

Rozlepil jsem svoje oči,
v hubě vymrdáno.
Snad se hlava nerozskočí,
to je zase ráno...

Z postele levá,
z postele pravá,
zpátky ni krok!

Nastala opět pondělní krize,
nejradši bych zůstal v posteli.
Z pokoje hučí televize,
proc jen já chlastám v Neděli?

Ač nerad — vstanu, promnu si oči,
vykašlu svůj ranní hlen.
Vítejte v pracovním kolotoči,
který vás nepustí ven.

Pak za deště ulicí kráčím,
deprese se ve mě spouští.
Ačkoliv skoro zvracím,
hrdost mě neopouští!

Mám rád alkohol,
rovněž i kocovinu.
V mlze se schová bol,
v bolesti cítím vinu.

Při pití pošetilý,
však s pocitem slasti.
S opicí starostlivý,
padám do propasti.

Dívka se neschová se svým věncem,
stejně jak ňadro před kojencem.
Chlapec se lásce neubrání,
stejně jak šourek podrbání.
Jen šutr klidný život má,
nepřemýšlí, nevnímá.

Protijdoucí

Naproti mně si to kráčela,
podpatky klapajíc víc a víc.
Fasáda její se blyštěla,
k pozvání na kávu vzývajíc.

Avšak já kávu nepiju,
to radši napoj z chmelu.
Pro tuhle přece nežiju,
vždyť vlasy nemáčím v gelu.

Jak málo stačí, abych se stal magorem?
Aby jiný špinil druhé se svým názorem?
Co z jedněch činí lepší a z těch druhých nic?
Jak můžou neznat rub a soudit jenom líc?

Řval bych z plných plic...

Na hrubý pytel, hrubá záplata,
ať žere hlínu ten co ji jen hází.
Na prahu prach či poupata?
Nad sebou zamyslet se schází...

Nádor Evropy

Praha — ta díra stověžatá,
to město zlé bez fantazie,
smrad a špína jedovatá,
idylka v níž člověk žije.

Praha — prý srdce Evropy,
tak to se asi básník plete.
Namísto srdce z ryzí čistoty,
leda tak nádor kvete.

Dřív tu vládly rudý svině,
teď je ticho po pěšině.
Dnes tu vládne modrý král,
za hovno to stojí dál.

Nachlastám se pivem,
bych byl primitivem.

Chtěl bych být taky pěkná ženská,
to by mě měl pak každej rád.
Říkali by mi že jsem hezká,
a chtěli by mě vopíchat.

Chtěl bych mít taky slavný jméno,
na ulici by mě zdravili.
Říkali by mi že jsem dobrej,
na rukou by mě nosili.

Jenže já nejsem ani ženská,
ani slavnej chlap.
Na hlavě se mi tvoří pleška,
a jsem pěcknej srab.

Degradace DNA,
a pocit osamění.
Nuda ukrutná,
je daň za střízlivění.

Zábava bez rozumu,
jak útěk z reality.
Toť útěk od konzumu,
nebo snad konzum skrytý?

Všichni jsme hlupáci — sebevrazi,
co za chlast utrácí a život si kazí.
Co jsem se naučil utopím v Rumu,
tohle je útěk od rozumu.

Všude se to hemží lidskejma kurvama,
letadla, auta, tramvaje, busy.
Ke všemu přiletěl Medvědév, Obama...
Matička Praha, zas se mi hnusí.

Takový estrády strčte si do zadku,
my tady nemáme atomovky.
Jestli jseš Klausíčku v pořádku,
nesypej z okna tisícovky!

Ve vlaku

Marně hledám prázdné kupé,
všude vidím tváře tupé.
S nejtupějším výrazem,
vidím svou tvář odrazem.

Česnekový odér z úst se line,
a ženy po něm zrovna netouží.
Ráno v kocovině skoro hyne,
nediví se, proč tak málo souloží.

Uondaný opilec, co cpe se česnekem,
navíc trochu asociál — blbec k pohledání.
Tvor co si ho lidi pletou s člověkem,
jeho dávný potenciál nikdo nezachrání.

Tahle ta společnost je fakt hustá,
dávej si příteli bacha na ústa.
Dívej se do stran, před sebe, za sebe.
Hodí tě k kostrám, nezbyde pro tebe
... NIC.

N mecký suvenýr

Dovezl jsem ho z Německa
— dáreček od sousedů.
Krásná rudá skvrnečka,
co smýt ji nedovedu.

Suvenýr co nekoupíš,
a přec se za něj platí.
Necháš si ho — prohloupíš,
když ne, tak snad se ztratí.

Není to věc, co chtěl bych mít,
není to cucflek, co dělá múza.
Teď já se musím vyléčit,
vždyť je to nemoc — Borelióza.

Ach ty český národe, téměř v agonii.
místo cti si na hrudi zase hřeješ zmiji.
Ale až zas budem muset držet pospolu.
jsem zvědavý jak pozvednete zbraně nahoru.

Vždyť vy místo spolupráce se jenom
předháníte,
ty chudý vidíš všechno, bohatí nevidíte.
Vinu házet na druhé a sám být za hrdinu,
až ale půjde do tuhého nedojdete k činu.

Kde jen je láska místo zloby,
nemá být toto domov můj?
Co Čech to zloděj — zní heslo doby,
mezi Čechy smrdí hnůj.

Top devítka, Socdemáci,
VVčka a modrý ptáci.
Billboardy a samý tlachy,
pak se div, že nemáš prachy.

Snížej platy, přidaj práci,
i zapotí se funebráci.
Zas hledat budem jistoty,
na dne flašky z Jednoty.

Ty ptáku bez holý prdele,
prachů jak máku, rodinu přátele.
Stojíš tu sám se skleslou hlavou,
měl by ses raději projít Prahou.

Jakmile ale otevřeš dveře,
bude ti málo ještě žít.
Nepadneš sice hned do keře,
hospoda láká tě ale pít.

Deprese, samota.
Geneze kokota!

Byli vepři ve při,
a hubenej se bál.
I ty se vepři vzepři,
však co bys utíkal.

Až půjde vepřům o koryto,
ty hrdě postůj dál.
jednou by ti bylo líto,
že ses přezíral.

Byli vepři ve při,
a hubenej se smál.
I ty vepře setři,
bys svobodným se stal.

Malý člověk s velkou duší,
není to co se dnes sluší.
Toď kult o velkém člověku,
v kravatě a obleku.

Život mi zas rozdál dost prapodivné karty,
mým vedoucím se stal plešatý fanoušek Sparty.

Kup Rum,
je v barvě mědi, snadno se poliká.
Kup Rum,
z té všední šedi, dík němu utíkám.
Cuprum.

Krásná jak víla — lesní panna,
Uvnitř však byla odhodlána...
proměnit sebe v lítou saň.
Odvahu seber, teď se braň.

Zatnout zuby, stáhnout půlky,
čekat co si poručí.
otravnej jak muchomůrky,
slizkej šéfik v náručí.

To je úděl sekretářky
— zahrnou ji penězi.
Nad hrdostí bez přetvářky,
zase kalkul zvítězí.

Panáček ruma na spaní,
nezachránil nic.
Příště mě snad zachrání,
výlet do Bohnic.

S krumpáčem v ruce vtrhnul do banky,
kde nadělal tucet ze dvou z ochranky.
Pan generální ředitel nezůstal pozadu,
dostal kopák na pytel, kolínko na bradu,

Nezapomněl ani na ty, co stáli v pozoru,
přivázal je za kravaty, zavřel v trezoru.
Bohatej a od krve pak v klidu odešel
nebylo to poprvé, co zachoval se fér.

Ještě tak silnou víru v živé,
ještě nepřišlo procitnutí.
A ani žádné slovo křivé,
mě změnit postoj nedonutí.

Do srdce dveře otevřené,
ač fasáda už popraskala,
ještě není vykradené
a naděje neskonala.

Pohlédl bídě do očí,
ta se mu vysmála.
Chtěl smrt držet v náruči,
ta ho k čertu poslala.

Tak snad že na něj jmění čeká?
To zjistil že je hloupost hned.
Že pozná lásku od člověka??
Nedostal ani odpověď...

Ani smrt a ani bída,
ani láska, ani jmění.
Píše do tmy černá křída:
Nic pro tebe tady není!

Éterická, milující, krásná ženo,
svůdná, ale přelétavá — z postele do postele.
Sečteno a podtrženo:
Měla bys jít do prdele!

Skončila válka, skončila panika,
i když už je to dlouhá doba,
sem tam se objeví někde svastika,
v lidech je dál skryta zloba.

Po čase těžkém, je čas míru,
v čase kdy skoro všechno máme,
ztrácíme přesto v sebe víru,
a stejně jen naříkáme.

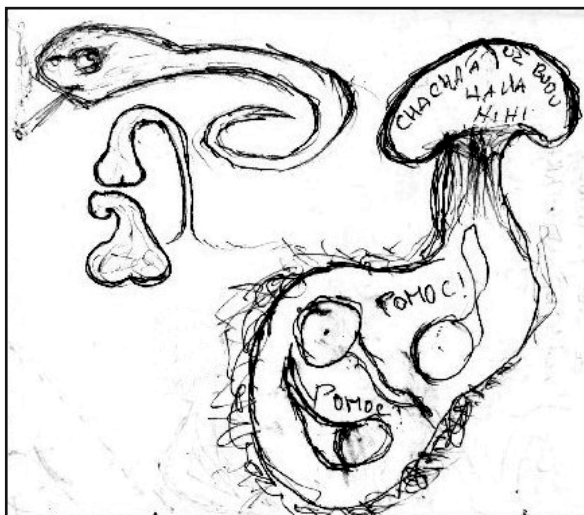

Nebe jen naše, květy voní,
dvě plaché duše, pod slivoní,
stojí a vnímají, tu vzácnou chvíli.
Pro kterou se snad narodili.

Spermobanka

Sklenička plná spermatu,
sestřička valí oči,
dárce se valí v komatu,
div se mu srdce nerozskočí.

Sklenička plná mužnosti,
sestřička valí bulvy,
město je plné možností...
To nemrdal ani kurvy?

Má láska je jak ovoce,
co hnít si nechala.
Jak leklá ryba v potoce,
co z jedu skonala.

Má duše není pustá poušť,
mé ruce nejsou pracky vraha.
Avšak Ty si zmáčkla spoušť,
můj hřích byla jen snaha.

Tak házej dál své udice,
ukaž jen světu svojí krásu.
Však zemřel bych jak jepice,
pro Tvoji něžnou spásu.

Starého psa novým kouskům nenaučíš,
tak proč mě kurva mučíš?

Stanu se sviní, kurvou, židem,
budu jak jiní blíže lidem.
Na všechno začnu kálet víc,
společně půjdem zkáze vstříc.

Stále jen dopředu,
nikdy ne zpět.
Vítejte v pořadu
"Žít jen pár let".

Opilý putujíc dnem i nocí,
v pohledu prázdném,
bez emocí,
nespočívá Svět.

Rozdala z vášně sebe sama,
pak čekala, že se usadí,
že zjeví se onen s jistotama,
jenž duši jí vyprahlou pohladí.

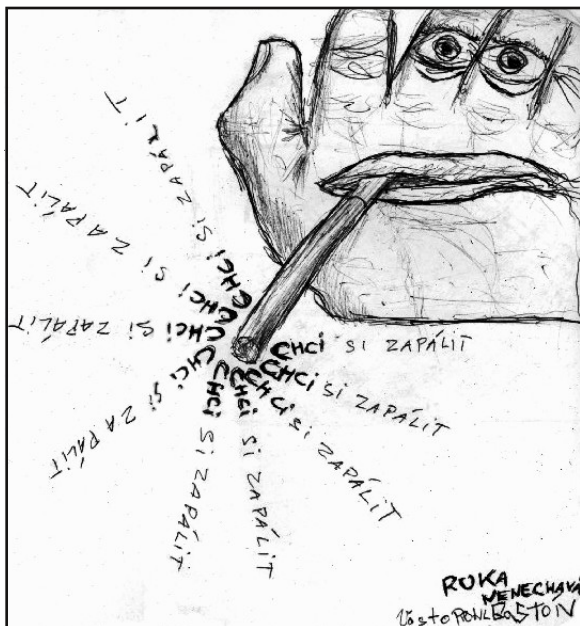
Avšak co čekat mezi námi,
kde máme brát ty jistoty?
O ty nás přeci, milé dámy,
připravil chtíč mdlé nahoty.

Vola křik, velký shon,
kola, smyk — autodrom.

Jsem nešťastný já z toho světa,
kde lidem vládne cigareta.
Mam nemalý ten srdce bol,
že lidem káže alkohol.
A tak básním pod vlivem,
s pokryteckým obdivem.

Manéží prázdnou,
v světle ponurém,
mrzutě prochází
opilý šašek,
hledajíc ráznou,
Šantal Toluen,
aby s ní zapil
poslední prášek.

Je sešlý věkem,
naříká, mění se pomalu
v staříka.
Už chybí jenom berlička,
a suchý rohlík pro holuby,
v parku ta jeho lavička,
na které bude sedět z nudy.
Životem vlečen,
čas se mění,
přišlo zas mysli zatemnění.
Už chybí jenom babička,
namísto slečen na zásnuby,
na nočním stolku sklenička
a v ní umělý zuby.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!#!\$!\$!@!\$!%!^!&!
Drž hubu dědku z mojí hlavy,
jseš jak na mozku vřed!
Vždyť mě ten život kurva baví,
mládí, kurva... mládí vpřed!!!

Autobus, opice, konečná — Čimice,
Kde to jsem? Co se to kurva děje?
Proč zrovna tahle stanice?
A navíc okraden — beznaděje!

Nálada zkurvená, já chci žít,
bavit se znamená neumřít.
Chtěl bych si na práci zanádat,
ta však zas znamená vydělávat.

Což si tak žít bohémským životem,
V přírodě, pod lunou, ne za plotem?
Jenom si kráčet tím širým světem,
bez hranic, sám, v rauši sjetém...

Země nám dává své plody omamné,
člověk se rád do ní noří.
Kdo těží a prodává, toť stvoření ohavné,
sám si své hranice okolo tvoří.

Soutěž o větší zrůdu?
Kam na to lezou,
a kam já půjdu?
Zatím co oni si vesele bzučí,
mozek se obrábí frézou,
a to mě mučí!

Stanu se tečkou uprostřed věty,
střídavým proudem o jedné fázi,
básničkou napsanou bez poety,
a nikým neznámou frází.

Stanu se důsledkem bez příčiny,
modlou co na ni lidi plivou,
šťastným otcem bez rodiny,
hranatým kruhem i přímkou křivou.

Stanu se prvním wi-fi drátem,
potokem co teče nahoru,
březí kočkou v měsíci pátém,
filosofem bez vlastního názoru.

Stanu se něčím čím stát se nejde,
nesmyslem kterému všichni věří,
ale až mě to všechno přejde,
budu zas v práci stát u svých dveří.

10334. den

Je tohle skutečnost, nebo sen?
Co se to zase včera dělo?
Další promarněný den?
Nebo mě opět děvče chtělo?

Nahlédnout do hlubin dívčí duše,
nebo si pěstovat ten svůj splín?
"Srát na to" — řeknu suše,
Kouknu se duši své do hlubin.

Alkohol nemá vítězů ani poražených,
prostě umřeš!

Autor: Aleš Rothbauer
Datum vydání: 21. 12. 2012
Náklad: 12ks
Nakladatelství: D.A.R.